Andrássy Réka

Várj rám

Bennem lágy patakok folynak szüntelen.
Ha patak nyelvén szólok, azért van.
Benned erős, nagy folyók hömpölyögnek.
Ha folyó nyelvén szólsz, hát azért van.

Ne kérd, hogy folyó legyek,
rémiszt a sodrás, a sötét habok.
Én messziről követlek csendben
és saját medrem hű rabja vagyok.

Egyszer majd utolérlek talán
– hátamon kis papírcsónakok –
és talpam alatt gömbölyű kavicsokat sodorva,
mint egy fényes villanás, belédolvadok.

Jóna Dávid

Azért van

Folyó voltam maszkabálban,
áradtam a könnyek által,
zúdultam és meg sem álltam,
szembenéztem homokzsákkal.

Égből nézve selyemsálként
duzzadt lelkem kanyargott,
nem tehettem sajnos másként,
hitem vágya akarnok.

Azért van, hogy folyó lettem
a karneváli tömegben,
azért van, hogy halaimmal
a tenger felé törekszem.

Kicsi patak medrét, habját,
oldja fel a folyóban,
szabadítja sziklák rabját,
nem maradhat folyótlan.

Együtt hiszik, hogy juthatnak
innen el és messzire,
szent nagy Óceánra vágyva,
s annak mélységeire.

Szabadság vágy – mind azért van,
s e vers is ezért zakatol,
folyó lesz a tudattalan,
ha magával visz, átkarol.